

Global Bededag for Burma

2017

For 20 år siden

For 20 år siden krydsede den burmesiske hær den thailandske grænse for at angribe og brænde Wangka-flygtningelejren, hvor tusindvis Karen-folk var flygtet i sikkerhed, herunder denne mor og hendes barn. For 20 år siden blev Global Bededag for Burma iværksat som en reaktion på angreb mod de etniske folk og undertrykkelse af alle i Burma. Tak til alle som trofast har bedt med os for det burmesiske folk og dets frihed, retfærdighed og forsoning.

Kære venner,

Med familier i et skjulested højt oppe i Kachinbjergene i det nordlige Burma blev jeg mindet om, at vi tjener en levende og almægtig Gud. Ved afslutningen af en nødhjælpsmission havde jeg det dårligt med at forlade folk i deres kolde klippeskjulested. Jeg følte, at jeg opgav dem. Da blev jeg mindet om, "Introducer dem for Jesus. Han vil aldrig forlade dem."

Jesus har svaret på alle vores problemer, og det bedste, vi kan gøre for hinanden, er at hjælpe hinanden, have tillid og kalde på Jesus.

Så jeg opfordrede folket til at kalde på hans navn, til at spørge Jesus om alting og stole på ham. Vi tjener en levende Gud, og det gør vi af tro. Tro på en Gud, som holder så meget af os, at han sendte sin søn til at leve og dø - og leve igen for os. Tro at alt arbejder sammen til gode for dem, der elsker Herren.

Tak for jeres bønner, opmuntring, støtte og at I vil være en del af bededagen for Burma, som har fundet sted i over 20 år. Jeres bønner har resulteret i mange gode forandringer for Burma (Myanmar), på national basis med demokrati og Aung San Suu Kyi, som vandt valget og leder den nye regering - selvom mange mennesker i konfliktområder ikke kunne stemme, og militæret stadig automatisk kontrollerer 25% af pladserne i parlamentet. Under et lag af en demokratisk valgt regering er der fortsat et tykt lag af militærmagt. Vi fortsætter med at bede for, at angrebene mod staterne Kachin, Shan og Ta'ang i det nordlige Burma og mod Arakan i det vestlige Burma vil stoppe. Selv i tidligere brandområder har den burmesiske hær ikke trukket sine styrker tilbage. I det vestlige Burma bor 100.000 mennesker fra Rakhine i koncentrationslejre. Vi beder for og forsøger at hjælpe dem, der stadig er under angreb og undertrykkelse. Bøn har bragt gode ændringer og har også ændret os. Vi beder for mere af begge dele i Jesu navn.

I midten af den igangværende konflikt i Burma, følte nogle etniske nødhjælpsholdmedlemmer et kald fra Gud om at hjælpe folk under angreb i Sudan, Kurdistan, og Syrien og andre steder i verden. En nat på en mission i Syrien skulle vi fortælle hvorfor: Det var sent i Kobane, og vi samlede op på en fordeling af nødhjælp til forældreløse børn og enker; en kvinde spurgte en fra vores hold, "Hvorfor kom I? Hvorfor hjælper I os?"

Han svarede, "Min Gud sendte os for at hjælpe jer."

"Hvem er din Gud?" spurgte enken.

Han svarede, "Min Gud er den, som elsker jer og som sendte os hertil for at hjælpe jer. Min Gud er skaberen af alt og elsker os alle. Han sendte sin søn Jesus for at dø for os. Han hjælper os med at hjælpe hinanden." Han fortsatte med at forklare hende om sine egne oplevelser med Guds kærlighed, og hvorfor han kom for at hjælpe.

Enken fik følgeskab af andre enker med deres små børn i armene, og de sagde "Mange tak. Vi er så glade for at I kom, det er virkelig godt." Vi bad med dem og forlod dem som venner og fælles børn af kærlighedens Gud. Vi ser Guds kraft i dette land, ligesom i Burma. Vi går, afhængige af hans kærlighed, for at give hjælp, håb og kærlighed i Jesu navn. Vi står med de undertrykte og beder for deres undertrykkere i Burma, Kurdistan, Syrien og Sudan. Salme 77:20 fortæller, hvad jeg føler omkring måden Gud leder os, "Din vej gik gennem havet, dine stier gennem de vældige vande, og dine spor var ikke at se." Vi følger en usynlig Gud, som synligt forandrer os! Mange tak for at I hjælper og beder med os!

Gud velsigne jer

David Eubank

Christians Concerned for Burma/Free Burma Rangers

Øverst: En Pa-Oh-familie banker ris.

Midten: En Karen-familie sammen i en midlertidig shelter.

Nederst: Et Kachin-barn får vand i en lejr for internt fordrevne højt oppe i bjergene.

Indholdsfortegnelse

- 4 For 20 år siden:** Et kig på begyndelsen af den globale bededag for Burma
- 5 En fredsproces i krise**
- 6 I dette magasin:** Et geografisk overblik over historierne I dette års magasin
- 7 Situations opdatering**
- 8 Udbredelsen af opium i Chinstaten**
- 9 85 børn døde af mæslingeudbrud**
- 10 Du er nødt til at bo her:** Et kig på livet for Rohingya-folket i en lejr for internt fordrevne
- 11 Sendt for at dele:** Rejsen for en Karen-læge, som er kaldet til at tjene i Kurdistan
- 12 Tro på bjerget:** Historier fra dem, som beder og kæmper for Gidonbjerget, Kachinstaten
- 15 Sat fri:** En kvindes historie om at blive smuglet ufrivilligt til Kina
- 17 Bed og Gør:** En Kachin-mand og hans kamp for frihed til sit folk
- 19 Lydene af troskab**
- 21 Mød børn fra Good Life Club**
- 23 Bed altid og giv aldrig op**

Den globale bededag for Burma foregår altid den anden søndag i marts. Bed venligst med os for Burma! For mere information, email info@prayforburma.org.

Tak til Acts Co. for deres støtte og for at de har trykt dette magasin. Dette magasin er produceret af Christians Concerned for Burma (CCB). Al tekst copyright CCB 2017. Design og layout af FBR Publications. Alle rettigheder forbeholdes. Dette magasin må gengives, hvis tilstrækkelig kreditering gives til tekst og billeder. Alle billeder er taget af Free Burma Rangers (FBR) medmindre andet er angivet. Bibeltitater i teksten er taget fra den autoriserede udgave (1992) medmindre andet er angivet.

Christians Concerned for Burma (CCB), PO Box 392, Chiang Mai, 50000, THAILAND

www.prayforburma.org   info@prayforburma.org

For 20 år siden

Dette år markerer 20-års jubilæet for den globale bededag for Burma. Tak til alle, som trofast har bedt med os og arbejdet for at give håb og fred til Burma.

Før den globale bededag for Burma var der en vennegruppe, som bekymrede sig for Thailand og Burma. De var læger, præster, digtere, forfattere og lærere – alle revolutionære med et ønske om at bringe frihed til folk gennem evangeliet og deres respektive arbejder. De tog sig af spedalske patienter, unge, gamle, handicappede, elever, flygtninge og familier fanget i krydsilden. For det meste var deres arbejde i Thailand, men det gik op for dem, at hele Burmas folk også havde brug for forbøn – derfor begyndte de at tilføje Burma til deres bønner hver tirsdag aften. De bad for folket, politikerne, de etniske grupper, Aung San Suu Kyi og demokratiforkæmpere, de undertrykte og fattige....ved siden af alle deres andre ministerier.

Denne bøn for Burma, uformel og selvstændig som den var, blev til en mission og året efter tog David Eubank og Laurie Dawson til Rangoon for at høre Aung San Suu Kyi tale i 1996. Dette var i løbet af en kort periode med fred mellem anholdelser af civile. Dave og Laurie hørte hende tale fra hendes ydre port, rørt af sit undertrykte folks håb for frihed. Dave og Laurie var også rørt med håb og kærlighed til disse mennesker, som tilsyneladende var på kanten til frihed. De arrangerede et møde med Aung San Suu Kyi. Dave mødtes med hende, og hun fortalte ham: "Vi har brug for forening. Vi vil aldrig få fred uden forening, og vi har brug for forbøn. Vær sød, at bede for os og fortæl det til dem her i Burma. Vær sød, at bede for os. I skal ikke være bange fordi, 'Perfekt kærlighed forkaster frygt.'"

Det sidste skridt var opmuntringen af Dr. Saisuree Chutikun. - Aung San Suu Kyis, Joan og Allans ven. Dave tog tilbage til Thailand med idéen om at bede for Burma, og derefter mødte han Dr. Saisuree, en permanent senator i den Thailandske regering og en fortaler for kvinders- og børns rettigheder og ofre for menneskehandels. Hun sagde, "Du burde starte en bededag for Burma." – og så begyndte det.

Øverst: En plakat brugt til at annoncere den første bededag for Burma. Amy Galetzka kom i 1999 som den første fuldtidsvolontør for at hjælpe med bededagen og hjalp med at få den spredt til mere end 56 nationer.

Midten: Familier som forlader Wangka-lejren efter, at den burmesiske hær har krydset grænsen mellem Thailand og Burma for at angribe og nedbrænde lejren i 1997.

Nederst: En Karen-flygtning, som læser det første bededagsmagasin i 1997.

En fredsproces i krise

Dr. Ashley South reflekterer over det første år med den nye regering, som var ledet af Daw Aung San Suu Kyis Nationale Liga for Demokrati, og hvordan fredsprocessen, som blev indledt under det tidligere styre, er i krise.

Et år inde i nye regering under ledelse af Daw Aung San Suu Kyis Nationale Liga for Demokrati, er fredsprocessen som blev indledt under det tidligere styre i krise.

I løbet af de sidste måneder af U Thein Seins militærstyre i oktober 2015, underskrev otte af landets 21 etniske bevæbnede organisationer (EAOs) en landsdækkende fornyet våbenhvile (NCA) med regeringen og Myanmars hær (Tatmadaw). Våbenhvilen på tværs af det sydøstlige Burma, der blev etableret i 2012 og bekræftet af NCA, har i vid udstrækning holdt - dog ikke uden lejlighedsvis opblusninger. Men siden begge sider underskrev NCA, har der været sammenstød mellem Tatmadaw og Shan EAOs (RCSS/SSA-South). Desuden har der også været sammenstød, baseret på territoriale stridigheder mellem RCS'er og Ta'angs Nationale Befrielseshær (TNLA) i den nordlige del af Shan staten. I det forløbne år har Myanmars hær fortsat med at lancere angreb på grupper, der ikke underskrev den NCA såsom Kachins Uafhængighed Organisation (KIO), herunder store offensiver, som har tvunget civile til at flygte og uddybet humanitære kriser på tværs af konfliktramte områder i nordlige Burma. KIO og andre medlemmer af de Forenede Nationers forbundsråd (EAOs hovedalliance) har været villige til at underskrive NCA, men kun under visse betingelser, inklusiv deltagelse af alle landets EAO'er. Selvom statsbyrådsmedlem og regeringsleder Daw Aung San Suu Kyi har talt til fordel for rummelighed har Myanmars stadig stærke hær hidtil nægtet at acceptere deltagelse af tre små EAO'er. Andre uløste spørgsmål omfatter den rolle, som internationale observatører/overvågere spiller, og hvordan man kan løse konflikter inden for fredsprocessen.

I den forbindelse er de første skridt blevet foretaget i retning af oprettelsen af et fælles overvågningsudvalg under NCA for at forene regeringen, Tatmadaw, EAO'er samt civile i de dele af landet, hvor NCA er iværksat. Efter afholdelsen af

den 21. århundredes Panglong konference i august 2016 (hvilket faktisk blev afholdt i hovedstaden, Naypyidaw), er en form for politisk dialog

begyndt at tage form. Denne består af subnationale høringer med regelmæssige (halvårlige) plenarmøder, der afholdes på EU-niveau. Men det er uklart, om den politiske dialog vil blive betragtet som tilstrækkeligt inkluderende på en del af Burmas mangfoldige civilsamfund og politiske aktører. En anden central udfordring bliver, om landets forskellige etniske aktører kan udvikle sammenhængende holdninger mht. centrale spørgsmål - og om Tatmadaw som ledelse er villig til at se den politiske dialog som overgangen til en konkurrencedygtig politisk løsning, med følgende politiske forandringer. Daw Aung San Suu Kyi og etniske politiske ledere ser føderalisme som et centralt element i løsningen på Myanmars årtiers vold og etniske konflikter. Men føderalisme betyder forskellige ting for forskellige aktører, og det er uklart, om der kan opnås enighed - og om Myanmars hær er villig til at støtte en grundlæggende omtænkning og reorganisering af landets urolige stats samfundsrelationer.

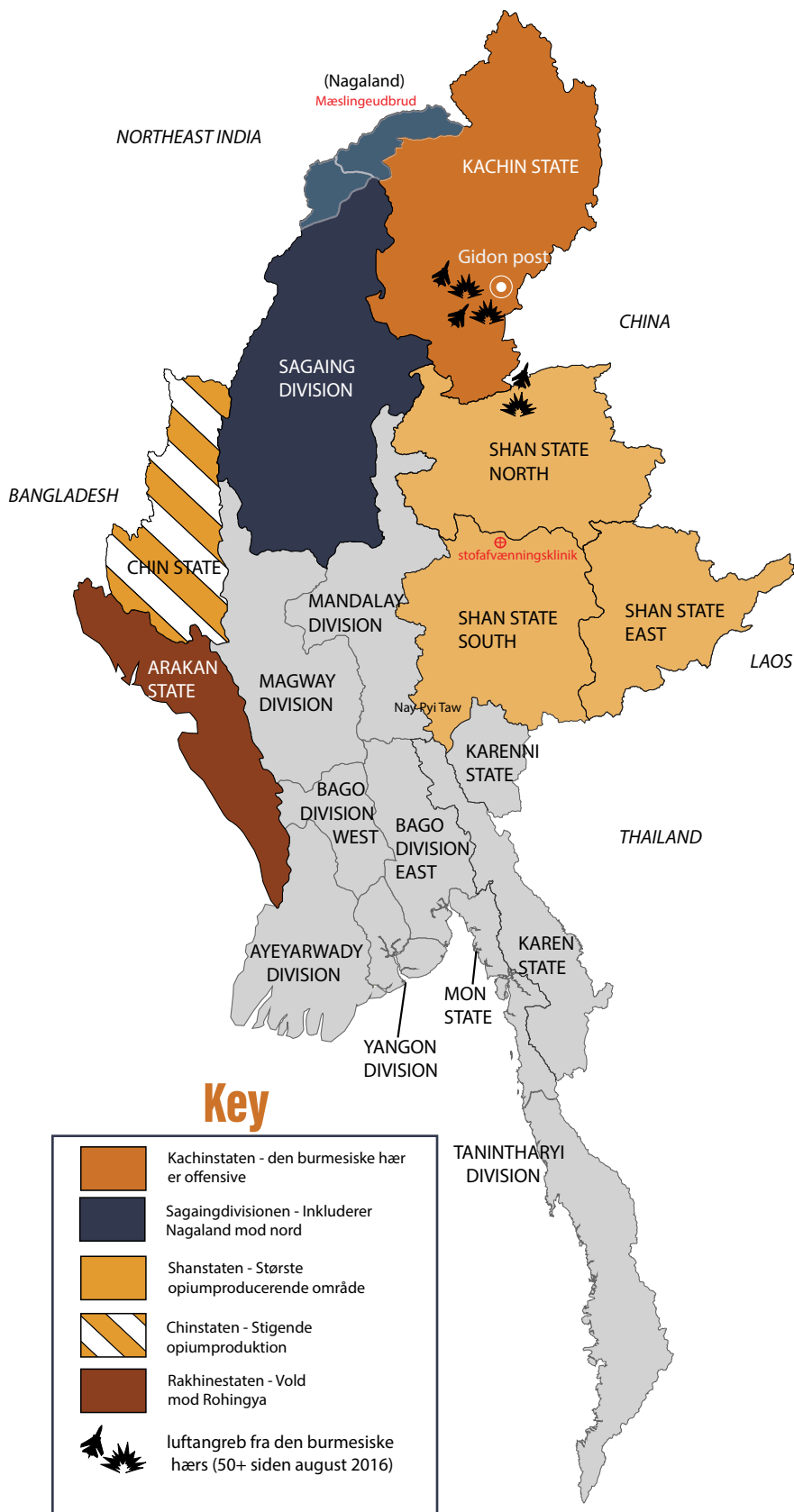
I mellemtiden forbliver det meste af det sydøstlige Myanmar og andre områder som NCA relativt fredeligt. Selvom konfliktramte samfund er bekymrede for udbredelse af landerobringer og usikre på fremtiden, har de fleste oplevet betydelige forbedringer i deres liv og levebrød siden våbenhvilen. Men i store dele af resten af landet, fortsætter de etniske nationalitets samfund med at blive udsat for udbredt vold. Situationen er kompliceret og forstærket af nye former for konflikter, som opstår i muslimsk befolkede dele af det nordlige Rakhine stat (i det vestlige Burma), hvor statsløse Rohingya samfund længe har lidt af misbrug og marginalisering. Den nordlige del af Rakhine stat har for nylig set en meget bekymrende bølge af vold med et hårdhændet respons fra statslige og militære myndigheder.

Bed for, at en dialog må flyde fra ledernes hjerter, fra de etniske grupper, fra NLD og militæret, og at tillid vil placeres på rette sted.

I dette magasin

Historierne i hele dette års blad repræsenterer nogle af de igangværende udfordringer i Burma. Mange af historierne afspejler specifikke situationer, der skete i det forløbne år, og alle bidrager til det store billede af Burma og de mennesker, der bor inden for Burmas grænser. Omkring 150 menneskegrupper kan findes i Burma, hver med deres egne kulturer og udfordringer. Vær venlig at fortsætte bønner for lederne af disse grupper, bed om at de vil tjene deres folk og lede dem med mod. Kortet til højre viser lokationerne for historierne i dette års magasin. Brug det som en måde at placere begivenhederne og menneskene. Yderligere kan det bruges som en guide til at bede for de mange udfordringer i Burma.

“Jeg vil hjælpe mit folk. Jeg vil have fred til ALLE mennesker i Burma. Jeg har ikke tillid til våbenhvilen.” – Saw Wai Yan Tun om hvorfor han ikke har tillid til våbenhvilen.

Konflikten fortsætter i Kachinstaten og den nordlige del af Shanstaten

I august 2016 fortsætter konflikten i Kachinstaten og den nordlige del af Shanstaten med at eskalere. Sammenstød og infanteriangreb, bakket op af mortérangreb blev en daglig begivenhed, og civile ofre var fanget i krydsilden. Soldater fra den burmesiske hær bakket op af lokale militser, tanks og fly fortsatte med at angribe civile områder i et forsøg på at udrydde etniske styrker. For første gang i flere måneder blev tanks brugt til at støtte for den burmesiske hær mod Kachins uafhængige hærs (KIA) positioner.

Hjælpeorganisationer rapporterede, at de havde set den burmesiske hærs droner over KIAs positioner i den nordlige del af Shanstaten.

Hjælpeorganisationer rapporterede 15 hændelser, som indeholder krænkelse af menneskerettigheder. Ti hændelser angående vilkårlige anholdelser, tæv, tortur og brug af skydevåben til at fange mistænkte. Ingen af retssagerne involverede advokater eller andre elementer i civilretlige instanser. Ingen af de soldater eller militantsmedlemmer, som var involverede i prygl eller tortur mod de civile blev stillet til ansvar for deres handlinger.

Den burmesiske hær angriber stofafvænningsklinik i den centrale del af Shanstaten

I oktober 2016 blev der i den centrale del af Shanstaten rapporteret om to separate sporadiske kampe mellem den burmesiske hær og den centrale del af Shanstatens sydlige hær (SSA-S). Sammenstødene var bevidste handlinger fra Burmas militær og svarede til indsættelsen af to separate infanteribataljoner fra den burmesiske hær i regionen. Angrebene kom midt i det første jubilæum af den landsdækkende våbenhvileaftale (NCA), som var underskrevet den 15. oktober 2015.

Angrebene gjorde, at tusinder af mennesker i regionen var nødsaget til at flygte. Hjælpeorganisationer hjalp over 2.000 flygtende mennesker med at bo i nærliggende lejre for internt fordrevne.

En målsætning synes at være en facilitet for rehabilitering af stofmisbrugere, som bruges af Rådet for Genoprettelse af Shanstaten (RCSS) og SSA-S personale til at hjælpe lokale brugere af heroin og amfetamin med at mindske deres afhængighed af stoffer. Grunden til angrebene er fortsat uklare; dog er alle stofmisbrugerne, som var under behandling flygtet fra området siden da. Regionen er kendt for dens tunge stofproduktion både af de lokale og af fremmede (kinesiske) kriminelle virksomheder. RCSS gennemførte også en kampagne for udryddelse af stoffer i det nærliggende område.

Bed for dem, som for nylig er fordrevne, at også deres stemmer må bliver hørt i midten af alle de stemmer, som hævder forandringer og fremskridt.

Udbredelsen af opium

Burmas salgsafgrøde har en produktionsstigning i Chinstaten efter alvorligt tab af andre afgrøder i Burma

De Forenede Nationers kontor for stoffer og kriminalitet rapporterede, at Burma producerede anslået 647 tons opium i 2015, og potentielt op til 820 tons, på andenpladsen, kun overgået af Afghanistan med hensyn til produktion.

Shanstaten, som deler grænse med Thailand, Laos, og Kina, producerer 91% af den opium, som kommer fra den berygtede gyldne trekantsregion, men opiumproduktionen spredt sig nu til andre områder i Burma: på den vestlige side med grænse til Indien, oplever Chinstaten en stigning i opiumproduktionen som følge af en masseødelæggelse af de traditionelle afgrøder på grund af naturkatastrofer såsom oversvømmelser og tørke.

For i tiden begyndte mange landmænd i Chinstaten, at fiske og jage for at forsørge deres familier i tilfælde af misvækst. Imidlertid har oversvømmelserne i de sidste mange år udtømt lokale fiskebestande og da det indiske militær lukkede jagten langs grænsen, er landsbyboere blevet efterladt med få muligheder for at forsørge sig selv og deres familier. Ifølge et hjælpehold i Singpial landsby, som er et fællesskab af omkring 70 boliger i nærheden af grænsen i Chinstaten, har beboerne oplevet syv opium relateret dødsfald, samt arrestationer af fire

personer, der var involveret i opiumsmugling.

Det er i disse landdistrikter, at opiumsproduktionen synes at være den mest udbredte. Tidligere på året bemærkede nogle hjælpehold, at mange internt fordrevne (IDP) og landmænd havde henvendt sig til opiumhøst. Dens tørkeresistente natur giver en lettere og mere lukrativ middelindkomst, når deres andre muligheder mislykkes. Blandt andet de medicinske anvendelser og den store efterspørgsel fra Kina fortsætter med at øge opiums tiltrækningskraft hos landmændene

Med den høje kontantværdi følger dog høj risiko. Afhængighed af narkotika er fælles for dem, der vælger at dyrke det. Selv med anholdelserne i steder som Singpial landsby, bemærker Chin hjælpehold, at mange af de lokale myndigheder og politiet er apatiske i forhold til opiumsproduktionen og ikke har taget rimelige skridt til at udrydde ulovlig fremstilling af narkotika. Bestikkelse er hverdagskost mellem landmænd og lokale myndigheder, som ser bort fra opiumsproduktionen.

For at tackle opiumlandbrug, skal grundlæggende problemer behandles først. Vandingskanaler, der er ødelagt af naturen, skal repareres, den infrastruktur, der gør det muligt for afgrøder, der skal sælges på markeder, skal bygges, og der skal etableres skoler. Medmindre der tages konkrete skridt for at afhjælpe de underliggende årsager til fremstilling af narkotika, vil dyrkning af opium i Chinstaten sandsynligvis stige.

Bed for økonomiske muligheder og håb for dem, som føler sig fristet til både at dyrke og bruge narkotika, fordi de føler, at de har tabt alt

Medlemmer af et hjælpehold, som holder en ung opiumplante, mens de står i en opiummark i Chinstaten

85 børn døde af mæslingeudbrud

Omkostningerne ved omsorgssvigt i Nagaland

Til højre: Medlemmer af Nagahjælpeholdet, som sorterer medicinske forsyninger i en landsbyklinik.

Gemt dybt inde i det nordøstlige hjørne af Burma, 1300 kilometer nord for Yangoon, ligger Lahe Township, som er hjem for de etniske Nagafolk i Burma. Dette område, som er en del af den bredere region kendt som Nagaland, er et af de mest afsidesliggende områder i landet. Udover det har det også den uønskede pris at være det mest oversete, mest fattige og mindst udviklede område i hele Burma.

De omkring 95 landsbyer, der udgør Lahe Township har ingen elektricitet eller rindende vand. Landsbyboere indsamler alt det nødvendige for daglig overlevelse i spande på lange ture op i bjergene. Der er ingen veje til disse landsbyer. Det tager tre til fire dage at gå op og ned ad bjerge for at komme til Lahe Township for at få forsyninger eller lægehjælp frem. Lahe har kun ét hospital til at behandle omkring 750.000 mennesker.

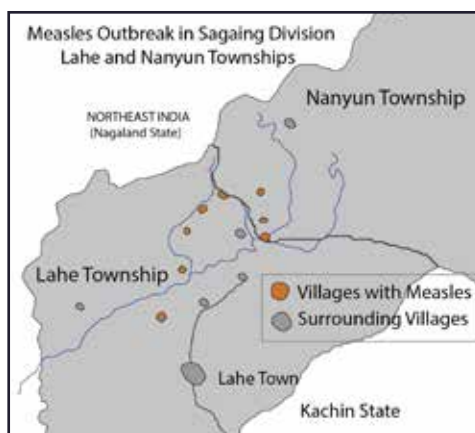
Free Burma Rangers har i øjeblikket et Nagahjælpehold, som arbejder i Sagaing Division. Mr. Kapom, som er leder af holdet udtalte; "Nagafolket lever dybest set i et fængsel. Det er fordi de ikke har nogen adgang til verden udenfor via kommunikationsmidler som f.eks. TV, telefoner eller internet. Manglen på skoler og muligheden for en uddannelse efterlader børn uden håb for en forbedret fremtid."

I juli modtog Mr. Kapom den besked, at 30-40 børn var døde indenfor de sidste par uger. Årsagen var mæslingeudbrud.

Nagahjælpeholdet tog ud for at hjælpe.

De tilbragte de næste seks uger på at gå og administrere pleje til landsbyer ramt af mæslingeudbrud. På det tidspunkt sygdommen var angivet, havde 85 børn i alderen 1 til 17 mistet livet - på grund af en sygdom som kan behandles, der stort set er udryddet i Vesten takket være en sikker og effektiv vaccine.

Nagaledere erklærede, at deres samfund i årtier havde bønfalet Burmas regering om at støtte deres folk med medicinske klinikker, skoler, rent vand og toiletter - ting, som eksemplificeret ved dette udbrud, kunne være livreddende.

En dag i 2015 kom Burmas regering til deres landsby bestående af 58 familier for at opstille en vandbeholder og forsøge at konstruere en motorcykelvej. Rørene til tanken var den forkerte størrelse, hvilket gjorde dem ubrugelige. Motorcykelvejen kollapsede efter kort tid på grund af dårlig teknik. Landsbyhøvdingen beskrev regeringens forsøg på støtte som en ren symbolsk gestus for at forsone landsbyboerne.

Til dato har intet ændret sig i Nagaland. Mangel på grundlæggende ressourcer og infrastruktur vil fortsat hindre fremskridt i regionen, mens mangel på lægehjælp fortsætter med at føre til unødvendige dødsfald.

Bed for det burmesiske folk, der lider af fattigdom og sygdomme, som kunne være forebygget uden fraværet af pleje og behandling. Bed for dem, der lider med åndelige sygdomme, som kan forebygges med omhu.

Du er nødt til at bo her

*Jenn Tendero, fra Partners
Relief & Development (PRAD),
reflekterer over Rohingya-folket
og livet i en interneringslejr*

Photo courtesy of Partners Relief and Development

Jeg har fundet en vis fortvivelse i den dybe fattigdom, en fortvivelse, der ved, at i morgen ikke vil være anderledes eller mindre elendig end i dag, og for den sags skyld heller ikke næste måned. Dette er den samme fortvivelse, som de mennesker, der bor i interneringslejre har.

Før 2012 levede og arbejdede Rohingya-folket i generationer i Burma, nu kaldet Myanmar. De ejede butikker, dyrkede jord og underviste i skoler. Den burmesiske regering gav dem ikke lov til at studere medicin, men de kunne komme på universitetet. Så gik det galt og i slutningen af en voldelig uge i 2012, befandt Rohingya-folket sig begrænset til hvad der er blevet kaldt verdens største interneringslejr: 140.000 mennesker blev placeret på et stykke jord på 5 kvadratkilometer jord, der tilhørte dem, og blev fortalt følgende: Du skal leve her, og du må ikke forlade stedet nogensinde. Du må ikke dyrke jorden her, fordi den tilhører den burmesiske regering. Hvis du gør modstand, får du ikke et eneste kilo ris af regeringen. Du må ikke åbne skoler. Du må ikke udøve lægegerninger, og hvis du gør det, vil du blive skudt. Den by du har butikker i, den by du får din kaffe fra, den by du går i skole i - Det er nu lukkede grænser for dig.

I forhold til hele verden er 140.000 flygtninge en dråbe i havet. De er næppe værd at overveje. Men for et folk, der starter næsten hver sætning med ordene: "Før konflikten i 2012 ..." er det deres virkelighed og deres lidelser, at verden er tilbøjelig til knapt at lægge mærke til.

De frygter for deres liv; De tror, at den burmesiske regering har en plan om langsomt at udrydde dem fra jordens overflade. De tror, at de vil blive dræbt i sidste ende. De har ingen job, de fleste af børnene har ikke mulighed for skolegang, de kan ikke vokse op. De

kan bare sidde og bede og vente til den burmesiske hær gør bod på deres løfte om at tage et bad i deres blod.

Det er i denne dybe lidelse, at partnere kommer ind med kærlighed og ris og olie. Disse er vores naboer, og de er begrænsede til et afgrænset område "som kyllinger i et bur." De er bange og de er sultne. Alt omkring dem er jord som de kunne dyrke, hvis de fik lov;

Sidste måned da nogen forpagtede jord fra regeringen og plantede ris, besluttede regeringen at bygge en vej gennem dette område lige før høsten. Dette reducerede kraftigt høsten. Ingen har set dem bruge vejen en eneste gang. I sidste uge, da politiet bemærkede en bygning blive konstrueret, indførte de en utrolig høj ny afgift på tage, som ingen har råd til at betale.

Rohingyaerne havde et ønske, da vi besøgte landsby efter landsby inde i lejren. "Vær vores stemme. Tal med Kofi Annan for os. Skaf vores ID kort, som regeringen stjål fra os. Vi har ingen, kun jer." Mens de bønfaldt os, kan jeg huske, at jeg engang hørte, at det sørgeligste er at blive glemt. Jeg tror, at den sørgeligste ting i verden for mine egne børn ville være at blive glemt - sultne og tørstige. Der var jeg drevet til at handle, for hvad jeg ønsker for mine egne børn, ønsker jeg også for andres.

Jeg gentog det. Jeg hang billeder op af børnenes ansigter ved mit skrivebord, så jeg ikke ville glemme dem. Jeg beder for dem om aftenen, fordi nogen skulle stå i stedet for dem, og jeg fortæller deres historie, fordi det var det, de bad os om at gøre. Selvom de lever af de ris og grøntsager, som vi giver dem, er det de virkelig ønsker sig; deres frihed, deres gamle liv. Jeg tvivler på, at vi kan gøre det for dem, men vi kan gøre noget - det gør vi, det vil vi.

Bed for retfærdighed og sandhed for disse mennesker. Bed om at Gud vil komme til de mindste af dem og rejse dem op.

Sendt for at dele

Toh Win er den medicinske direktør for Jungle School of Medicine-Kawthoolej, hvor han fører tilsyn for både patientbehandling i klinikken og undervisningen for basale lægekundskaber. Han har arbejdet for at hjælpe fattige og undertrykte mennesker i mange år.

Dette er den besked som Jesus gav sine disciple. Det er også en besked til mig. Det var en god oplevelse for mig, at tage på en mission til Kurdistan. Jeg havde bedt om det mange gange siden 2015, da FBR tog til Kurdistan første gang. Endelig hørte jeg Guds kald: "Gå ud og del min kærlighed til dem, som har brug for det."

Hvorfor ville Gud have mig til at tage dertil? For at dele Guds kærlighed og stå sammen med dem, som står ansigt til ansigt med en svær situation. Gud åbnede vejen for vores gruppe skridt for skridt på det rigtige tidspunkt, så jeg ved, at dette er et kald fra Gud til at gå ud og hjælpe disse mennesker. Da jeg ankom til dette land, var alting anderledes for mig som Karen; Kulturen, miljøet, vejret og maden var anderledes. Stedet er meget tørt, ingen vandløb, ingen træer og det meste var fladt. Da jeg så dette, vidste jeg udmærket, at det er meget svært at løbe fra fjenden og gemme sig, og det er også svært at få vand. I mit sind ville den første nød nok være vand.

Disse mennesker er virkelig gode til at byde gæster og venner velkommen. De elsker os og er glade for, at vi vil hjælpe dem og stå sammen med dem. Vi sagde; Vi er en lille gruppe, vi kan ikke hjælpe meget, men hvad vi kan gøre

er, at vi kan bede for jer og vi kan stå med jer, for vores Gud har sendt os. En af deres ledere sagde, "I er en lille gruppe, men I er meget vigtige. Ligesom en kop vand er vigtig for en tørstig person." Dette blev jeg meget rørt over. Jeg ved, at Gud gør store ting, som jeg ikke kan forestille mig. De fleste af de mennesker vi mødte havde ikke af samme religion som os, men de lod os bede for dem.

Tillid: De har tillid til os. Som læge og en som indimellem laver tandlægearbejde kan jeg se det rigtig tydeligt. De kan ikke snakke vores sprog, vi kan ikke snakke deres sprog, men de stoler på os og kommer til os med deres helbredsproblemer. De lader os lære dem at udføre førstehjælp. Vi nød vores tid der med dem rigtig meget.

Ydmyghed: Det er dette ord, som kom fra en af vores oversættere. Han sagde dette ord til mig mange gange. Han sagde, at vi var ydmyge. Jeg forstår ikke, hvorfor han ser det i os, især mig. Jeg kender mig selv, og jeg ved, at jeg ikke er ydmyg. En ting, som jeg ved er, at Gud gør store ting gennem vores hold. Så vi er på den rigtige sti. Vi er nødt til at formidle lyset fra Gud, som mennesker ser.

Til sidst vil jeg gerne sige, at vi stadig er nødt til at fortsætte med at bede for disse mennesker, som er desperate. Lad dem se det arbejde, som Gud vil gøre for dem.

Tak Gud for kaldet og den gode mulighed for at hjælpe folk over hele verden. Hjælp os alle til at se muligheder omkring os til at få flere bekendtskaber og bygge flere broer.

Toh giver tandlægebehandling til en soldat i Kurdistan, Irak.

Tro på bjerget

Kachinstaten ligger i den nordlige del af Burma. Lige mellem Indien og Kina til vest, øst og nord. Burma nedenfor er fuld af stejle bjerge. Det er smukt, både landskabet og folket.

Men Kachinstaten har også en anden historie, og den er ikke helt så smuk. Siden den 17 års lange våbenhvile, som sluttede i juni 2011, har der konstant været kampe, som ifølge FNs tal har fået 98.000 mennesker til at flygte.

At bekæmpe fjenden med bøn

Efter hver gudstjeneste om søndagen begynder kirkegængerne i den lokale baptistkirke i Maga Yang lejren at flytte rundt på bænke. De skubber fem eller seks af dem sammen og lægger deres græsmåtter på toppen af bænke og tilføjer en pude og nogle tæpper. De laver deres kirkerum om til et 24/7 bederum for deres soldater oppe i Gidonbjerget, hvor den burmesiske hær har angrebet i løbet af de sidste 2,5 måned. På hver side af podiet er et gardin og hver time af hver dag er der nogen bag gardinet, som beder for soldaterne. Kirkesalen har normalt andre liggende rundt omkring på sengene lavet af kirkebænke, som venter på, at det bliver deres tur til at gå om bag gardinet og bede for soldaterne på Gidon. De tror på, at deres bønner ikke er forgæves og at det er deres Gud, der hjælper deres mænd til at være i stand til at holde sig oppe på toppen af bjerget.

En dag i starten af oktober svarede Gud på disse bønner på mirakuløs vis. Det var en klar dag med blå himmel. Kachin-folket kunne høre en angrebshelikopter i det fjerne, som nærmede sig hurtigt. Omkring to minutter før helikopteren ankom, var toppen af Gidonbjerget fuldstændig omgivet af tåge. Soldaterne kunne høre, at helikopteren fløj frem og tilbage, men uden at være i stand til at se hvor Kachinhæren var. Helikopteren var nødt til at vende om uden at affyre et eneste skud. Kort tid efter, at helikopteren var borte, forsvandt tågen, og himlen blev igen klar og blå. Det gik op for alle soldaterne, at de lige havde set et mirakel, og de takkede Gud for at han sendte tågen og skjulte dem for den burmesiske hær.

At bekæmpe fjenden med en støbeske

Under et stort overdække langs vejen til Gidonbjerget er der 15 kvinder, der arbejder ivrigt: hakker, koger, ulmer, og omrører.

Disse kvinder laver mad til soldaterne på frontlinjen. Mere end bare for soldater, de laver mad for deres ægtemænd og brødre, som beskytter Gidonbjerget og deres hjem. Hver eneste af disse kvinder har en som de elsker på toppen af bjerget for at beskytte Kachin fra den burmesiske hær. Retterne er tilberedt med kærlighed og

(fortsættes på side 14)

*Bed for Kachin
folket, som
kæmper deres
kamp for frihed
- bed om, at
de snart må se
frugten af deres
kamp.*

Børn, som leger
udenfor deres lejr i
IDP-lejren i Kachin
staten. Denne lejr
er hjem for 650
mennesker og ligger
på et højt bjerg tæt
ved grænsen til Kina.

disse kvinder bekæmper den burmesiske hær på den bedste måde de kender til. Efter maden er beredt, bliver det bundet bag på en motorcykel og kørt til foden af bjerget. Derfra bliver den lastet på et hold muldyr og båret op af den stejle bagside af bjerget i tre timer, indtil det endelig når frem til frontlinjen.

Dette er vores hjem nu

Oppe i 1830 meters højde omringet af bjerge, som er over 600 meter højere, ligger en IDP lejr, hvor 650 mænd, kvinder og børn har boet i de sidste fem år. I denne højde og så langt nordpå bliver det bidende koldt om vinteren; Sidste år havde de 30 centimeters sne. Denne lejr er grundlagt lige på grænsen til Kina. Her kan man komme lidt i sikkerhed, fordi de ved, at det er svært for den burmesiske hær at trænge op i bjergene. Free Burma Rangers har været på besøg her mange gange - fordi det er så afsondret og svært at komme til, føler vi en nød til at besøge og dele hvad vi har med disse mennesker. Da vores hold ankom denne gang, var vi overraskede over at se dem bygge nye huse. En ny kirke var blevet konstrueret på en bakke bag landsbyen. Lederen af lejrkomitéen spurgte, om vi kunne hjælpe med at finansiere en vandkraftsgenerator stor nok til 100 boliger. Vi spurgte dem:

Hvad nu hvis krigen stopper i morgen, hvad vil I så gøre med denne vandkraftsgenerator? Lejrlederen kiggede på os og svarede, "Vi har været her i fem år allerede. Vi har travlt med at konstruere nye permanente huse. Vi kan ikke blive ved med at leve, som om vi vil komme hjem i morgen. Desuden er dette vores nye hjem for de fleste af os, og de fleste af os ville hellere leve oppe i de her bjerge, også selvom andre muligheder byder sig." Vi blev imponerede over deres modstandsdygtighed og deres attitude om at bruge dagen i dag og ikke vente på en anden. Vi hjalp dem økonomisk, så de kunne købe de dele de manglede til at lave generatoren, og mændene meldte sig frivilligt til at gøre arbejdet gratis som en måde at gavne deres samfund.

Kampen for Gidonbjerget

Billede i toppen: En kvinde, som laver mad til frontlinjesoldaterne.

Billede i bunden: Den burmesiske hær under N'khram landsbyskolen

I august 2016 begyndte den burmesiske hær at angribe Kachin på Gidonbjerget. Bjergets placering gør det muligt for Kachin Uafhængigheds Organisation (KIO) at få adgang til flygtningelejrene nord for bjerget. Hvis det lykkes den burmesiske hær at erobre Gidon, ville disse lejre blive afskåret fra støtte.

Den burmesiske regering har sjældent tilladt støttegrupper at levere mad til flygtninge i de ikke-regeringskontrollerede dele af Kachinstaten. Derfor kommer langt det meste af støtten fra lokale Kachinbaserede grupper og den lokale Kachinregering.

Under en udforskning af den burmesiske hærs positioner, kunne FBR's hold se kommandøren af tropperne i bunkerne mødes med soldater under skolen i en landsby ved navn N'khram (billede til venstre). De kunne også se den burmesiske hær stående i en udgravning rundt om en Kachin baptistkirke. Landsbyboerne fra N'khram var flygtet fra deres landsby til flygtningelejre nær den kinesiske grænse på grund af angreb fra den burmesiske hær i december 2011.

Landsbyboere fra N'khram, der bor i Maga Yang flygtningelejren, bekræfter fra fotos af de steder, hvor den burmesiske hær var, at det faktisk var skolen og kirken i N'khram landsbyen.

Sat fri

En Kachin kvinde deler sin historie om at blive taget til Kina for at arbejde og finde ud af, at hun befandt sig midt i en aftale om menneskehandel.

Mayaw Hkawn Lum var 32 år gammel, da hun og hendes familie var nødt til at flygte fra deres landsby, Seng Mai. Angreb fra den burmesiske hær i Kachin staten, som begyndte i 2011, betød, at det ikke længere var trygt for dem at bo der. Før 2011 dyrkede familien ris og havde en lille grøntsagshave. Dengang var Seng Mai et dejligt og smukt sted. Hver dag ønsker Mayaw at komme tilbage til sin landsby og vise det til sit yngste barn, som blev født i lejren og som endnu har tilgode at se skønheden ved Seng Mai.

Efter angrebene var Mayaw og hendes familie nødt til at flygte til Maga Yang flygtningelejren hvor de, ligesom de fleste andre flygtninge der, ikke havde meget og var afhængige af den støtte, som kom fra Kachinregeringen og fremmede støtteorganisationer.

En dag kom en kinesisk kvinde til lejren og tilbød Mayaw et job i en kinesisk legetøjsbutik i Kina. Hun blev lovet 60 yuan om dagen, hvilket var mange penge. Hun besluttede at tage jobbet, forlade sin familie og arbejde i butikken for at spare penge sammen til at hjælpe og støtte familien.

Da Mayaw ankom til Guan Dong Staten, nær Hong Kong, hvor hun skulle arbejde, opdagede hun den kinesiske dame snakke med en mand. Selvom hun ikke forstod deres sprog, vidste hun, at de forhandlede om en pris. Mayaw opdagede lige i det øjeblik, at hun var blevet snydt og var i store problemer. Kachin Kvinders Forening (KWA) havde arbejdet i

flygtningelejren. De lærte dem at leve der og fortalte, hvordan de skulle opfatte menneskehandel og gav dem en telefon hotline, som de kunne ringe til, hvis de var i nød.

Mayaw tog sin mobiltelefon og ringede til KWAs kontor i Kachin staten. Personen som tog telefonen fortalte hende, at hun skulle løbe væk til en politistation. Mayaw gjorde, som hun havde fået besked på, og hun undslap. Desværre kunne ingen i det lokale politi snakke Kachin, så hun var nødt til at vente en måned før KWA var i stand til at sende en oversætter. Hun blev transporteret til Yingjang i Kina, hvor politiet kørte hende tilbage til Kachin staten. Snart var Mayaw tilbage med hendes familie i Maga Yang.

"Jeg var virkelig heldig, at jeg tog en hurtig beslutning og at jeg havde mennesker til at hjælpe mig. Samtidig bekymrer jeg mig for de unge piger i lejren. De bliver fristet til at tage et jobtilbud for at få mulighed for at købe lækkert tøj osv.. Efter en måneds arbejde for at opbygge tillid til kinesere, bliver pigerne solgt for at blive gift og få børn med kinesiske mænd, fordi der ikke er nok kvinder i Kina," sagde hun.

"Vi har brug for hjælp til at beskytte os mod menneskehandel. Vi har brug for jeres hjælp. Der er stadig mange Kachinpiger, som bliver solgt til mænd i Kina. Bed for de piger og kvinder, som bliver fristet til at tage arbejde i Kina og for de kvinder, som er der nu. Bed for beskyttelse imod menneskehandel."

Bed for dem, som er så desperate, at de forlader deres familie frem for det ukendte for at finde håb - bed for beskyttelse og visdom.

Bed og gør

På en mission i Kurdistan, Irak for nylig sluttede Zau Seng sig til et møde vi havde med en lille gruppe af lokale ledere. Han havde et kamera i hånden; Med et fjoget smil introducerede han sig selv som: "Hej. Jeg er en flot helte-fed mand." Alle grinede. Mødet fortsatte i en lys ånd. Manden, som faktisk kunne være helten i, hvad der kunne være en storslået eventyr historie, tog billeder, mens alle talte. Men Kurdistan er blot det seneste eventyr for Free Burma Rangers' Zau Seng, som blev født i Myitkyina, Kachin i 1980.

Kachinstaten er den mest nordlige region af Burma. Staten grænser op til Kina og har Burmas højeste bjerge såvel som dets rigeste ressourcer. I 1962, da general Ne Win kom til magten over unionen Burma i et militærkup, oprettede Kachinstaten Kachins uafhængigheds organisation (KIO) og erklærede uafhængighed. Geografisk langt fra det politiske virvar i det centrale Burma, og takket være rigdom grundet guld-, og jademineraler samt nærhed til et indbringende kinesisk marked, var KIO i stand til at opretholde en uafhængighed fra centralregeringen indtil 1994, hvor den burmesiske hær overtog jademineralerne i området. Efter indledende kampe underskrev KIO en våbenhvile - og en anden uafhængighedsbevægelse blev født, inspireret af dem der stadig gerne ville kæmpe.

Zau Seng kom fra en tid, hvor freden i hans hjemland var begyndt at smuldre, men et ustabilt familieliv havde allerede startet en rodløshedsproces. Hans mor var lærer, og hans far var sikkerhedsvagt på et tog - og alkoholiker. Zau Seng var klar til en forandring fra sin familie, så da han var 16 år, besluttede han at slutte sig til uafhængighedshæren og kæmpe for frihed for sit folk. Han blev skuffet, da de fortalte ham, at han var for ung. Men han havde allerede erklæret uafhængighed i sit hoved, så imod sine forældres ønske forlod han skolen, sluttede sig til fire af sine venner og de begyndte en jagt på rigdom i jademineralerne.

Kort efter han forlod stedet, døde hans far af en leversygdom - men der gik fire måneder, før Zau Seng fandt ud af det. Da han modtog beskeden, tog han hjem og var et kort stykke tid sammen med sin familie - som nu kun bestod af hans mor, to brødre og en

søster - før han tog tilbage til minerne. Ikke lang tid efter han forlod dem, fandt ham og hans ven rigdommen. De fandt et kæmpe stykke jade, der var værd nok til at give dem omkring 200.000 kroner hver. Zau Seng tog hjem med sin nyfundne rigdom.

I to år boede han hjemme og brugte tid på at jage med sine brødre eller arbejdede som mahout og opdragede elefanter i junglen; Nogle gange gravede han efter guld - og han prøvede at undgå at blive arresteret. I kølvandet af våbenhvilen i 1994 havde den burmesiske hær besat hans hjemlandsby. De lavede udgangsforbud og arresterede folk, som brød dem. Politiske diskussioner og sammenkomster var forbudt. Engang blev Zau Seng's onkel arresteret og holdt indespærret i uge for at bryde udgangsforbudet. Mange nætter så Zau Seng og hans venner folk flygte og sprede sig ind i junglen for at undgå de luskede soldater.

Endelig besluttede hans nabo, som var en lokal politisk leder, at noget af hans energi skulle bruges på en brugbar måde. Han kaldte på Zau Seng og inviterede ham til at tilslutte sig en udviklingsindsats i den nordlige del af Kachinstaten, på grænsen til Kina, for at hjælpe Lisu- og Lawa-landsbyboere. Sammen med en gruppe soldater begyndte Zau Seng at bygge broer og levere ris efter en lokal hungersnød. Han kunne rigtig godt lide sit job, og da de var færdige, ville han ikke tilbage til den formålsløse livsstil, som han havde levet i. Usikker på det næste skridt gik han tilbage til jademineralerne og brugte de næste par år på at gå mellem sit hjem og minerne.

Men undertrykkelsen fra den burmesiske regering var stigende, og Zau Seng besluttede sig endelig for at slutte sig til den frihedsbevægelse, som afviste ham da han var 16. Han blev

(fortsat på næste side)

en soldat. Efter seks måneders træning blev han igen sendt til den kinesiske grænse, denne gang som sikkerhedsvagt. Men fra hans nye position kunne han se, at lederen fra den gruppe, som han havde tilsluttet sig, i virkeligheden bare var en forretningsmand, som ville have profit. Zau Seng sagde op og arbejdede kortvarigt i minerne igen, før han sluttede sig til en udbrydergruppe, som han virkelig følte arbejdede for frihed i Burma. Denne gruppe sendte ham straks sydpå til Karennistaten, hvor der var en aktiv modstand mod diktatorens hær. Han deltog i sin første kamp i julen 2005.

I de efterfølgende år hørte ledere om FBR-træning og sendte Zau Seng afsted for at slutte sig til det. Han besluttede at blive læge og lære grundlæggende færdigheder. Først gennem FBR-træning og derefter mere avancerede færdigheder på Mae Tao klinik. Han blev en del af FBRs hovedkvarters hold og tog på mange missioner i Karenstaten. Der var stadig ingen kampe i Kachinstaten kun den ubestridte besættelse af den burmesiske hær. Han vidste, at dette ikke ville vare ved og var fast besluttet på at lære så meget som muligt. For at forberede sig på kampen for frihed i sit eget hjem, lærte han også om fotografi, GPS og kort.

Endelig i 2011 skete det: Den burmesiske hær angreb Kachinpositioner i nærheden af en dæmning. Dette brød den 17 år lange aftale, som oprindeligt havde lukket dem ind i 1994. Kampene eskalerede hurtigt som Kachin nægtede at trække sig, og den

burmesiske hær forsøgte at befæste deres magt. Inden for et år var over 100.000 Kachinmennesker blevet tvunget fra deres hjem, og Kachinstaten blev centrum for nogle af de tungeste kampe Burma havde set. Snart kom anmodninger til FBR om at træne hjælpehold, så de kunne hjælpe disse flygtningelejre. Zau Seng og nogle af de andre Kachinrangere var klar - de hjalp med at koordinere og lede træning og missioner for at hjælpe flygtningelejre. Når den burmesiske hær begyndte at bruge angrebshelikoptere og jetfly, var Zau Seng der med sit kamera for at optage det - Optagelser som gik over hele verden i en BBC-udsendelse og formidlede den løgn til regeringens benægtelse, at den burmesiske hær havde på angrebet.

Han blev såret, da han i 2015 blev ramt af splinter fra en mortergranat i armen - men han stoppede ikke med at filme.

I dag er der stadig kampe. Der er stadig lejre fyldt med fordrevne mennesker, som ikke har haft mulighed for at tage hjem i fire år. Han siger: "Om de vinder eller ej, vil Kachinfolket kæmpe til de er frie." Samtidig er FBR begyndt at arbejde i andre lande - og hans ønske om at hjælpe er vokset til at inkludere mennesker, som er undertrykte overalt i verden. Han har været på flere missioner til Kurdistan for at hjælpe med at fortælle historien om, hvad der sker der. For ham er det her en dør, som Gud har åbnet for ham. Han beder for retfærdighed og fred i verden. Han fortsætter med at arbejde aktivt for det, og hans besked har også indflydelse: Han siger til os alle, "Bed og gør."

"Om [vi] vinder eller ej, vil Kachinfolket kæmpe til de er frie."

Bed for vejledning til Zau Seng, og at han vil se frihed komme til hans folk og se frugten fra sit arbejde.

På side 16, top billede: Zau Seng (til højre på billedet) sammen med læge og rangerkollega, efter befrielsen af Basheeqa, Kurdistan i 2016.

På side 16, bund billede: Zau Seng, som arbejder med kort inde i Burma.

Til højre: En ung Zau Seng, som gennemfører Rangertræningen.

Lydene af troskab

The Jungle School of Medicine-Kawthoolei (JSMK) er en medicinsk skole og klinik beliggende i en smal ådal i Karenstatens jungle. Elever fra hele Karenstaten kommer for at lære lægekundskaber fra en blanding af Karenfolk og udefrakommende medicinpersonale. De bliver forberedt på at hjælpe deres folk som lokalt sundhedspersonale. De lærer også at være trofaste mennesker for en nation, der er blevet sønderrevet af vold og usikkerhed i årtier. Her reflekterer Dr. John Shaw, JSMK's internationale medicin direktør, over troskab.

Længe før solen står op over JSMK, selv før den første hane galer, kan du vågne af lyden af træsnitning, hvis du ligger i en let sovekabine. Den bankende rytme, jernet som ripper gennem fibrene og splinterne, som falder til jorden, er en af vores lyde af troskab. Hver dag hele året er en elev og et personale tidligt oppe med en pandelygte og en maulhammer for at lave brænde til vores mad og drikkevand. Hvilke andre lyde af troskab i livet kan høres i JSMK?

Oven over: En patient bliver transporteret gennem den tætte jungle i en 'bambulance.' Mangel på veje forårsager ofte problemer for dem, som søger lægehjælp.

Lydene af patientbehandling

Tyst mumlen af studerende, som var oppe om natten for at kontrollere vitale tegn og videregive medicin i indlæggelsesafdelingen (IPD).

Samtaler i Karen – en elev tager en landsbyboers historie om et slangebids med sig til ambulatoriet. Mandag til fredag ankommer landsbyboere tidligt og sent for at forklare deres problemer, bliver eksamineret, modtager deres diagnoser og deres behandling. Et personalemedlem forklarer om den uddelte medicin til en patient på vej hjem.

Latter mellem vores 'by-personale' og deres udveksles - patienterne har vi sendt ud til et andet land for at få behandling af en specialist. Vores primære opgave er at få deres svære problemer til de medicin eksperter, som de har brug for, men på vejen dertil giver vores personale dem kærlighed og latter, for at lette deres vej til heling i den fremmede by-kontekst.

Lydene af at tage sig af

Hvislen af ris i en tung sæk på sin vej over bjergene. Eleverne opmuntrer hinanden på den måde, som unge mennesker gør, mens de bærer deres rissække til campus for at få fornyede forsyninger.

En knirkende lyd af strenge mod træ. En syg patient slynget i en hængekøje og spændt under en tyk bambuspæl (en 'bambulance'). Den bæres af landsbyboere ned til JSMK for at få behandling. Der er enkelte ruter, hvor patienter, der er for syge til at gå over bjergene, er nødt til at blive båret.

(fortsættes på næste side)

Lydene af at tælle

Den konstante optælling af forsyninger: Nåle, gaze-forbinding, flasker med piller, injektioner, notesbøger og alle de andre ting, som man skal bruge for at få et hospital, en klinik og en skole til at løbe rundt, alt sammen båret fra et naboland. Dage væk på et bykontor. Lydene af en klikkende computer, som bestiller forsyninger til næste måneds tur, bekræfter hver eneste vare og arrangerer betalinger og sporing af leveringer.

Lyden af grædende børn

En baby vræler, mens forbindingen bliver udskiftet. Forbrændingen på hans hånd er helende, men kræver dette daglige smertefulde ritual. Hans far mumler opmuntringer, mens han holder barnets arme. Nogle gange kræver heling smerte, og vi hjælper vores patienter med at imødegå dette.

Børn, som venter på at blive vaccineret, bryder sammen i gråd, idet processen tager dem tættere på nålene. Bagefter hjælper et stykke slik med at sødne øjeblikket.

Lydene af læring

To læreres stemmer rejser sig over stilheden af elever, som tager noter fra det foredrag, som bliver givet i klasselokalet og oversat i farten. Både den besøgende doktor og oversætterne spiller en afgørende rolle som lærere. Over dem er et varmt metal tag, som kan mærkes under eftermiddagssolen. Elever, som har været oppe om natten for at behandle patienter, kæmper med at holde sig vågne i varmen. Ensformigheden er brudt af gruppearbejde, rollespil og medicinspil.

Stabil oplæsning af fakta under IPD runder. Elever præsenterer de patienter de har behandlet to gange dagligt. De lærer ved at gøre og fortælle, ligeså meget som de lærer af at observere fremskridtene af patienter fra sygdom til heling. Børn af personalet gentager efter deres lærer. Deres stemmer i ujævn samklang kalder til undervisning. En lille børnehaveklasse på campus bliver udvidet til at rumme uddannelse af personalets børn.

Vær sød at bede. Vores patienter har et udfordrende liv. Vores opgave med at være trofast mod dem kræver stabile forhold, vedholdenhed, troskab, lydhørhed, og solidaritet. Bed for os, mens vi lærer hvordan vi skal tjene hinanden i alle de dejlige lyde af troskab.

Top billede: En far holder sin unge søn, mens JSMK-læger skifter forbinding på hans brændte hånd.

Bund billede: Elever lærer sammen på JSMK.

Mød børn fra Good Life Club

The Good Life Club (GLC) er baseret på John 10:10, hvor Jesus siger, at han er kommet for at "de skal have liv, og de skal have i overflod". GLC ønsker at lære børnene, som vi møder, om dette liv i overflod. Vi tror på, at vores bønner kan have evig betydning. Vi vil også introducere jer til nogle af de børn vi har mødt og opmuntre jer til også at bede for dem.

Fra Burma

Sha Nay Paw (i midten på billedet ovenover) er en 13-årig Karenpige, som var født med et hul i sit hjerte. Hullet sendte iltet blod tilbage ind til hendes lunger i stedet for at sende det til hendes krop. Dette gør, at hendes celler ikke har den normale mængde af oxygen, der kræves som brændstof for fremskridtene i livet. Da hun voksede, og hendes krops behov for oxygen steg, ebbede hendes liv langsomt. Hun blev født i Karenstaten på det tidspunkt, hvor den burmesiske hær lagde landminer, byggede nye veje og lejre - og havde lov til at skyde alle de så. Med en så farlig rejse var deres muligheder for behandling begrænsede. Da de opdagede, at hun var døende, bragte de hende til en lokal hekse doktor, og forlod hende med et desperat håb om, at han kunne hjælpe hende. Hun løb sin vej og kom hjem. Til sidst blev kampene i området mindre. En klinik kaldet 'Jungle School of Medicine - Kawthoolei' åbnede op i nærheden. Personalet bestod af udefrakomne- samt lokale Karenlæger. Sha Nay Paws familie besluttede at prøve det. Her fik de at vide, at de var nødt til at tage hende til et naboland for at få en stor operation. Hendes mor kunne tage med hende. Da de kom dertil, var operationen en succes! Efter hun var kommet til kræfter, var Sha Nay Paw fri, og hun kunne tage hjem og leve sit liv mere fuldt ud, end hun indtil nu havde oplevet. Tak Gud for Sha Nay Paws liv, og bed for alle de burmesiske børn, hvis liv ser ud til at hænge i en tynd tråd - bed for liv i overflod.

Fra Syrien

Arjin (i den lyserøde bluse ovenover) har været forældreløs i lidt over et år nu. Hun er 11 år gammel og bor i Kobani, Syrien. Da hun blev spurgt, hvad hendes største behov var, kiggede hun spørgende på vedkommende - "Hvad kan hun give?" - var svaret, "Bleer, bleer er virkelig dyrt for os." I lidt over et år har hun nu haft ansvaret for sine fire yngre søskende, heriblandt en toårig og en etårig. Oversætteren vidste fra sin private viden, at det eneste Arjin nogensinde havde spurgt om var et indrammet billede af sine forældre. Hendes forældre blev skudt af ISIS i et overraskelsesangreb i juni 2015; over 220 andre civile blev dræbt i det samme angreb. Den 25. juni om morgenen, mens hendes forældre lå døende, blev Arjin og hendes fire søskende i panik stablet ind i deres tantes bil og flygtede. Nu er Arjin mor og far - og også barn. Vi sagde til hende: "Du har været nødt til at vokse hurtigt op Arjin, med mange nye ansvar. Men du behøver ikke at blive din mor og din far. Gud ved, at du er 11 år gammel, og han vil hjælpe dig. Han vil ikke gøre dette til mere end du kan bære." Venligst bed om, at Arjins byrde må blive lettet - og for alle de forældreløse i Syrien, som bærer rundt på en enorm sorg. Bed for håb at deres byrder vil blive delt.

Fra JSMK

Mens 20 håbefulde lærer sidder til foredrag i et varmt klasselokale eller undersøger deres patienter på klinikken eller læser, gennemgår og studerer til prøver, har 12 børn i en bygning lige på den anden side af stien tæt på floden, deres egen undervisning. De lærer alfabetet og tallene på to forskellige sprog. De lærer sange og bibelvers. De lærer, hvordan man lærer - og endnu vigtigere, de opfatter læring som en måde at leve på. De har levet her på skolen siden de blev født. Nogle af deres forældre arbejder på skolen. Der er en have, som personale og elever opretholder ved siden af alle de andre faciliteter. Alle lærer hvordan man hjælper med alle aspekter i livet og alle deltager. Også de små børn - de synger i kirken, de passer hønsene og løber med ærinder mellem mor derhjemme og far i klasseværelset. De har aldrig været nødt til at flygte fra deres hjem. De har aldrig været nødt til at lade alt ligge bag dem, inklusiv deres håb for en uddannelse. De er den nye generation af burmesere og Karenfolk, og de lærer gode ting: Ved siden af læsning, skrivning og matematik lærer de at tjene deres folk; Hvordan de skal behandle deres hjem; Værdien ved at være god med hænderne og værdien ved at være klog. De lærer kærlighed - fra deres familier og den lille JSMK familie; fra Ranger-familien i træningslejren på den anden side af floden, og de fremmede, som kommer for at lære. Dette er Burmas næste generation. Bed for dem, at de vil have let ved at lære fra deres undervisning.

Fra Kurdistan

Akram Khoro er en 11-årig dreng fra Rhambasi landsby tæt på Sinjar City. Den 3. august 2014 sønderrev nogle ISIS kæmpere hans landsby. Med få minutters varsel, blev Akram og hele hans familie på 16 personer, stablet ind i deres eneste bil (med to brødre på en traktor) og flygtede. De efterlod alt. De skjulte sig i otte dage i en snæver kloakbrønd, indtil flere flygtende mennesker kom og fortalte dem, at ISIS også ville komme der. De blev ledt ud til fods og gik i tre dage, indtil de fandt et sted med vand, noget mad og andre mennesker. Her blev de. På et tidspunkt havde ISIS trængt sig ind på den nærmeste højderyg, men de modige kurdere og Yezidikæmpere holdt dem væk og flygtningene kunne blive. Nu er der vokset en stor flygtningelejr op. Akram og hans familie bor der stadig. Han takker Gud for bønnesvar, og at Han har givet Akram og hans familie deres liv - og han beder om, at ISIS må blive besejret, så familien kan gå hjem. Nogle gange beder han også for Real Madrid - de er hans favorit fodboldhold. Bed for Akram.

Top: To af de yngste elever i JSMK.

Midten: Personale og elever fra JSMK og JSMK førskole.

Bunden: Akram Khoro i Kurdistan.

Bed altid og giv aldrig op

Pastor Edmond er en Karen pastor og FBR-præst. Da han var ung, var han fast besluttet på at blive en modstandsleder og bringe frihed til sit folk. Halvvejs gennem sin uddannelse følte han et andet kald fra Gud: At kæmpe for frihed for sit folks sjæl. Han mødte David Eubank gennem deres fælles kald til at hjælpe de folk, som ingen andre hjalp - de mennesker, som har været nødt til at flygte fra deres hjem, men har nægtet at flygte fra deres land - flygtningene, som skjuler sig i junglen. I dag giver han stadig åndelig træning til FBR-hold hvert år og til Karenfolket over hele verden.

Tusindvis af Karenfolket mistede deres godser og ejendomme ved faldet af KNU Headquarter i 1995. Nogle flygtede til jungler og andre krydsede grænserne og blev flygtninge. I denne periode gemte nogle mennesker sig i junglerne som en flok uden hyrde. Mens folk havde besværligheder med mad, uddannelse, sundhed, frygt og angst, gjorde Karenpastoren og hans familie det bedste de kunne for at tjene disse mennesker, men kun med små fremskridt.

Imidlertid ankom en amerikansk missionær til den region med nåde og kærlighed fra vores almægtige Gud i 1996. Han observerede situationen og etablerede en gruppe, som blev kaldt "Christians Concerned for Burma" (Kristne bekymrede for Burma) Siden da har den anden søndag i marts været global bededag for Burma. Det er nu 20 år siden. Missionæren og holdene tjente Gud ved at gå til de internt forladte mennesker for at give dem medicinsk behandling samt fysisk og åndelig styrke. Han startede sin mission i 1997 og hjælper stadig de etniske folk, som står ansigt til ansigt med svære situationer, ved at besøge dem med små grupper og hjælpe dem så meget han kan.

Alligevel har Myanmar endnu ikke opnået fuld frihed. Selvom nogle etniske bevæbnede grupper har underskrevet NCA, foregår der stadig kampe i nogle regioner. Der er stadig millioner af IDPer. Menneskerettigheder, landerettigheder, lokale etniske rettigheder samt religionsfrihed er endnu ikke opnået. Lad os forenes i frihed ved at elske hinanden. Lad os tilgive hinanden uden had for retfærdighed og fred. Lad os bede med tro og handle med mod. Lad os aldrig give op og fortsat bede for, at Myanmar en dag kan blive fuldstændig fredeligt og på samme tid have ægte fred og ro.

Et Nyt Liv

Hsa Nu er en af vores Karen holdledere og områdekoordinatore, og han har tjent sammen med FBR i over 10 år. Han fortalte, at han ønskede at blive døbt før sit kommende bryllup. Han sagde, "Det er tid til, at jeg giver mit liv til Jesus. Jeg tror på ham og ønsker at følge ham. Jeg ønsker tilgivelse for mine synder."

Efter han var blevet døbt, var vi en del af hans bryllup i en flygtningelejr. Vi elsker hans kone og den nye start Hsa Nu fik på flere områder.

Efter brylluppet blev vi spurgt af en af vores Karenvenner om at døbe hans bror, Tham La Htoo. Vores ven fortalte os, "Vi mistede vores bror for 20 år siden, da han løb hjemmefra og levede et liv i drukkenskab og alkoholisme. Dette år fortalte han os, at han havde besluttet at følge Jesus, og at Jesus havde reddet ham fra hans afhængighed." Han sagde, at nogle i familien gennem den tid ville opgive at bede for Tham La Htoo, men han opmuntrede dem til at blive ved med at bede og ikke give op. Der skete et mirakel for denne familie, og de fik deres søn og bror tilbage.

Vi er taknemmelig for det nye liv Hsa Nu og Tham La Htoo har fået, og vi er taknemmelige over, at der ikke er noget, som Gud ikke kan klare, hvis vi lægger det frem for ham.

Ovenover: Hsa Nu, som bliver døbt af Dave Eubank og Pastor Edmond.

Tak for at du har læst Global bededag for Burma 2017. Den bedste måde du kan samarbejde er ved at bede, virkelig bede, i dag, lige nu. Bed gennem denne guidede bøn for Burma.

Far, vi kommer til dig i dag, for at opløfte Burma, regeringen, folket, de etniske partier og alle arbejderne, som bruger tid på at arbejde for retfærdighed og fred. Vi beder, at du vil lede dem på nye måder i dag. Vær far for lederne, og dem der tager beslutninger. Vær far for de etniske, som stadig er fordrevne og møder konflikter. Vær far for hver arbejder, som giver deres tid og energi for at kæmpe for fred. Beskyt dem far fra korruption, forfølgelse og frygt. Afskærm dem.

Jesus, du har fået al magt i himlen og på jorden, og vi priser dig, at du har givet os en del i denne myndighed som dine sønner og døtre. Vi beder om sandhed, fred og nåde over lederne af Burma i dit navn, Jesus. Dit navn har kraft, Jesus. Kraft til at hele de syge, kraft til at stoppe krige, kraft til at forandre hjerter. Vi tror på kraften i dit navn, og vi beder i denne kraft for fred til Burma, for forsoning og for at kærlighed må blive stærkere end had.

Helligånd, vi beder, at du må røre hvert hjerte i Burma. At du vil afsløre dig selv for alle mennesker i Burma. At hvert hjerte vil vende sig til dig og opdage dig på nye måder og vide, at du er skaberen gennem skønheden af bjergkæderne, blidheden af de flade sletter og skønheden ved felterne. Tal til ledernes hjerter, og dem der tager beslutninger. Lad dem afsky korruption og onde veje og søge ærlighed, fred og kærlighed. Lad dem søge dig over alt andet. Rør hjerter, Helligånd.

Nådige Gud, vi har ondt af Burma specielt i dag, men lad undertrykkelsen af dit folk i Burma og resten af verden tynde os hver dag. Læg det på vores hjerte dagligt at bekæmpe kampene på åndelig vis. Stå ved vores undertrykte og forfulgte brødre og søstre, når troen brister. Vi beder for vores fjender, dem som forfølger. Frels dem. Vi beder for dem, som arbejder i Burma. Velsign dem og lad deres arbejde bære frugt. Vi beder for de politiske og de etniske ledere. Giv dem visdom og kærlighed. Vi beder for Burma i dag. Vi forener vores stemmer som din brud og beder dig om at lade din genoplivalsånd strømme over dette land. Vi beder om alle disse ting i Jesu navn. Vi elsker dig, vi har tillid til dig, vi priser dig. Amen.